

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 519/2018
09.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Мирољуба Томића, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених АА и др, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. у вези члана 35. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адв. Милана Д.Петковића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Смедереву 5К 1060/13 од 23.11.2017. године и Кв 476/17 од 25.01.2018. године, у седници већа одржаној дана 09.05.2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адв. Милана Д.Петковића, па се **УКИДАЈУ** правноснажна решења Основног суда у Смедереву 5К 1060/13 од 23.11.2017. године у ставу два и Кв 476/17 од 25.01.2018. године и предмет враћа на поновно одлучивање.

Образложење

Решењем Основног суда у Смедереву 5К 1060/13 од 23.11.2017. године, изреком под један досуђени су трошкови кривичног поступка у износу од 492.034,00 динара окривљенима АА и ББ, који су настали на име одбране окривљених од стране адвоката и имају се исплатити браниоцу из буџетских средстава суда и то адв. Милану Д.Петковићу из ..., улица ... на рачун ... банке ближе наведен у изреци овог решења. Изреком под два наведеног решења одбијен је захтев браниоца окривљених преко досуђеног износа од 492.034,00 динара до траженог износа од укупно 812.297,00 динара као неоснован.

Решењем Основног суда у Смедереву Кв 476/17 од 25.01.2018. године одбијена је жалба браниоца окривљених АА и ББ, адв. Милана Д.Петковића, изјављена на решење Основног суда у Смедереву 5К 1060/13 од 23.11.2017. године као неоснована.

Против наведених правноснажних решења бранилац окривљених АА и ББ, адв. Милан Д.Петковић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд

усвоји захтев, преиначи првостепено решење у ставу два у смислу навода захтева или пак исто укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адв. Милана Д.Петковића, је основан.

Из списка предмета произилази да је решењем Основног суда у Смедереву 5К 1060/13 од 23.11.2017. године обустављен кривични поступак против окривљених АА и ББ, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези става 1. у вези члана 35. Кривичног законика.

Побијаним првостепеним решењем изреком под један досуђени су трошкови кривичног поступка у износу од 492.034,00 динара окривљенима АА и ББ који су настали на име одбране окривљених од стране адвоката и одлучено да се исти имају исплатити браниоцу адв. Милану Д.Петковићу.

Изреком под два, одбијен је захтев браниоца окривљених преко досуђеног износа од 492.034,00 динара до траженог износа од укупно 812.297,00 динара као неоснован, са образложењем да су тражени трошкови према тарифи прописаној за дело које је окривљенима првобитно стављено на терет, а из надлежности вишег суда, па такви трошкови окривљенима сходно члану 263. ЗКП не припадају, а који став је прихватио и другостепени суд одлучујући о жалби браниоца окривљених, нашавши да се висина трошкова има обрачунати према тарифи за оно кривично дело које је окривљенима стављено на терет у тренутку када је кривични поступак правноснажно окончан.

Одредбом члана 261. став 1. ЗКП прописано је да су трошкови кривичног поступка издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка, док је одредбом става 2. тачка 7) истог члана, између осталог прописано да трошкови кривичног поступка обухватају награду и нужне издатке браниоца.

Одредбом члана 23. став 1. Закона о адвокатури прописано је да адвокат има право на награду и накнаду трошкова за свој рад у складу са тарифом, коју доноси Адвокатска комора Србије, а одредбом става 2. истог члана прописано је да се висина награде за рад адвоката утврђује у зависности од врсте поступка, предузете радње, вредности спора или висине запређене казне.

По налажењу Врховног касационог суда основано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљених указује да нижестепени судови приликом обрачуна трошкова кривичног поступка и то награде браниоца нису узели у обзир

чињеницу да је током кривичног поступка, дакле од његовог покретања па до његовог завршетка јавни тужилац, услед измена кривичног закона, више пута мењао правну квалификацију кривичног дела које је окривљенима стављено на терет, те да стога нису правилно применили адвокатску тарифу везану за кривично дело које је окривљенима било стављено на терет.

Дакле, нижестепени судови су, имајући у виду да је у конкретном случају током кривичног поступка од стране јавног тужиоца више пута мењана правна квалификација кривичног дела које је окривљенима стављено на терет, били дужни да трошкове кривичног поступка обрачунавају према запређеној казни за оно кривично дело за које се води кривични поступак у моменту када су од стране браниоца предузете процесне радње а не у односу на кривично дело које је окривљенима стављено на терет у тренутку када је кривични поступак правноснажно окончан, а на шта се основано указује у поднетом захтеву.

Поред тога, основано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених указује да окривљенима у овом поступку припадају и нужни издаци које је имао њихов бранилац у односу на награду и нужне издатке, увек када обавља послове „изван седишта адвокатске канцеларије“ (члан 9. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката), па је стога неприхватљив став у побијаним решењима да окривљенима не припадају трошкови за одсуство браниоца из канцеларије јер је бранилац окривљених у току поступка било друго стручно лице, а не подносилац трошковника.

По ставу Врховног касационог суда окривљенима припадају сви трошкови настали у вези са тим који се обрачунавају по математичкој формули предвиђеној адвокатском тарифом, а суд има право да провери да ли су ти захтевани трошкови правилно обрачунати у складу са том формулом и да ли су окривљени тражили реалан износ узимајући у обзир опште познате чињенице, „удаљеност суда од канцеларије браниоца и цена бензина“.

Како је, дакле побијаним правноснажним решењима учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, а на шта се основано указује у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених ББ и АА, адв. Милана Д.Петковића, то је Врховни касациони суд усвојио као основан захтев и на основу одредбе члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укинуо побијана правноснажна решења и предмет вратио првостепеном суду на поновно одлучивање у смислу разлога изнетих у овој пресуди, при чему ће суд у поновном поступку отклонити повреду закона на коју му је указано овом пресудом, након чега ће бити у могућности да донесе правилну и на закону засновану одлуку.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић